

Üç Korner Bir Penaltı

– AhmetZeytinci · 11 Haziran 2017

Vah benim çocukluğum, vah benim gençliğim. Ne güzeldi o yetmişli yıllar ve devamından gelen seksenli yıllar. Sokak oyunları vardı ve sokaklarda oynayan çocuklar vardı haliyle. Ne zaman ki İnternet ve bilgisayar hayatımıza yıldırım hızıyla girdi, bizlere eller yukarı dedi, sokak oyunları da, sokaklarda oynayan çocuklarda kalmadı neredeyse...

Akşam oldu mu annemin bana balkondan "Ahmeet top oynamayı bırak, eve gel birazdan baban gelecek." cümlesi halen kulaklarımda çınlar durur zaman zaman. Bir istatistik yapılsa, yetmişli yıllarda gözlük takan çocuk sayısı ve şimdi günümüzde gözlük takan çocuk sayısı diye, herhalde şimdikiiler açık ara kazanır gibi geliyor...

Toplumumuz hâlâ İnternet ve televizyonun aşırı derecede kullanımından doğan zararlardan ve kişide yaptığı tahribatlardan haberdar değil. Çocuklarımız ve bazı büyüklerimiz hayatı dizilerde ki gibi zannediyor. Oysa televizyon ve İnternet'e ayırdığımız zamanın bir kısmını gazete, dergi ve kitap okumaya ayırsak çok daha iyi olacak kanısındayım.

Sokaklarda kimi zaman kısa pantolon ile top teptiğimiz zamanlarda zırt pırt arabada geçmez ve oyunumuzu sekteye uğratmazdı. Alabildiğine mutlu ve huzurlu çocuklardık. Sevdiğimiz kızlara face'den ya da cepten mesaj atmaz gider doğrudan çıkma teklif eder konuşurduk. Şimdi ki gibi hiç birimizin takma isimleri yoktu. İki taş koyduk mu kale direği diye sokağımıza, iki naylon topu üst üste geçirdik mi, değmeyin keyfimize. Aldım verdim ben seni yendim ile adamları seçer sonra da kıyasıya kapışırđık baklavasına ya da kolasına. Her zaman üç korner bir penaltı olurdu mahalle maçlarımızda, öyle güvenirdik ki birbirimize hakem bile olmazdı maç yaparken aramızda...

Benim yaşlarımda olup da Uzun Eşek oynamayan erkek çocuğu var mıdır acaba? Yerde yatanların üstüne atlarsın sonra "Bizim köyün imamı, alttan verir samanı, üstten tüter dumanı çattı pattı kaç attı." üç ya da beş rakam söylenir ve duruma göre ebeler değışirdi. Her ne kadar çok oynadıysak da Uzun Eşek oyununu birbirimizi gerçek hayatta eşek yerine pek koymazdı...

Ne günlerdi birbirimize tutkun olduğumuz. Dostluğun kardeşliğin, samimiyetin, çıkarsızlığın olduğu güzel günlerdi. Bakıyorum da bu elektronik aletler, hem çocuklarımızın, hem de bizim aramızı soğuttu epeyce sokaklardan. Zaman ilerliyor, hayat değışiyor ve gelişiyor. Şimdilerde kornere bile köşe vuruşu diyorlar. Ne fark eder ikisi de aynı kapıya çıkıyor sonuçta...